

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

De afschaffing van de Exceptie van spel inzake Beursverrichtingen door het Koninklijk Besluit van 25 Oct. 1934.

De lezer weet, dat de Rechtspraak totnogtoe op sommige beurstermijnverrichtingen toepaste, de artikelen 1965 en 1967 B. W. Over de opportuniteit van het voortbestaan van de exceptie van spel in beurszaken wordt sedert jaren in België getwist en het was te voorzien dat een wettelijke hervorming op dit gebied niet lang meer zou uitblijven. In het bijzonder was het te verwachten, dat de wetgever een einde zou stellen aan de rechtspraak volgens dewelke, wanneer het bewezen is, dat een beursverrichting het karakter heeft van een spelovereenkomst, de ordegever het pand, dat hij aan zijn lasthebber heeft geleverd, mag terugeischen. (Verb. 6 Juli 1893 ; Pas. 1893, I, 287.)

De historische oorsprong van het Koninklijk Besluit van 15 Oct. 1934 betreffende den termijnhandel in de ter beurs genoteerde effecten moet worden gezocht in een wetsvoorstel van den Heer Wauwermans, neergelegd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers den 25 Mei 1927 (Doc. Parlem. 1927 nr 210). De H. Wauwermans stelde het volgende voor : de beursverrichtingen gedaan door partikulieren, die noch wisselagent noch makelaar zijn, zullen geldig zijn, indien zij worden afgesloten door bemiddeling van een wisselagent, die gerechtigd is te noteeren, of van een Bank ; deze verrichtingen kunnen niet meer worden bestreden door de exceptie van spel. Zijn voorstel kwam dus neer op een bijna algeheele afschaffing van de exceptie van spel ; zouden alleen nog door deze exceptie kunnen bestreden worden, de verrichtingen, afgesloten tusschen partikulieren, zonder de bemiddeling van een wisselagent of door de bemiddeling van een wisselagent, die niet tot de notering gerechtigd is.

Dit wetsvoorstel werd onderzocht door een bijzondere kamercommissie, die besloot tot de verwerping van de verschillende artikelen van het voorstel. De commissie erkent de economische nuttigheid van de echte speculatieve verrichtingen, maar houdt eraan te verklaren, dat er, benevens de ernstige speculanten ook spelers op de beurs aanwezig zijn en dat zij niet inziet waarom zij deze waarheid zou voorbijzien en de exceptie van spel zonder meer zou afschaffen alsof er geen beursspel bestond. In vervanging stelt de commissie voor, hetgeen reeds voorkwam in een wetsontwerp ingediend in 1911 door den Heer Carton de Wiart, toenmaals Minister van Justitie : het pand door den ordegever gesteld wordt aanzien als een vrijwillige betaling en de wisselagent mag het desnoods doen verkoopen overeenkomstig de wet van 5 Mei 1872 op het handelspand. (Doc. Parlem. 1928, vergadering van 13 November.)

Dit voorstel van de bijzondere commissie werd door de Regeering geamendeerd, gestemd door Kamer en Senaat na opnieuw te zijn geamendeerd, verzonden van de eene commissie naar de andere, totdat eindelijk de Minister van Justitie het ontwerp samen met de amendementen onderwierp aan het Vast Comité van den Raad voor Wetgeving. Deze stelde dan een tekst op, die dezelfde is als die van het K. B. van 15 Oct. laatsleden, uitgenomen op ééne plaats : alinea 2 van artikel 6. Dit alinea in den tekst van het Comité voor Wetgeving luidde aldus : «art. 1965 van het B.W. is, tot het beloop van de waarde der overeenkomstig deze wet geleverde dekking, niet toepasselijk op de handelingen van aankoop en van verkoop van ter beurs genoteerde

effekten.» Deze beperking « tot beloop van de waarde der geleverde dekking » is weggevallen in het K. B. Het ontwerp van het Comité voor Wetgeving is in zooverre nieuw, dat het de dekking, die gewoonlijk reeds door de wisselagenten van hun klanten werd geëischt, verplichtend maakt. De verplichting voor de wisselagenten, van hun ordegevers een toereikende dekking te eischen, werd ten andere, sedert de Heer Wauwermans zijn voorstel heeft ingediend, ingeschreven in het reglement van de beurs van Brussel.

Het systeem van het K. B. van 25 Oct. laatsleden — waarvan de tekst verscheen in dit Weekblad, nr 5 van dezen jaargang — is dus het volgende: de ordegever, voor wie de beurshandel een beroepsbedrijvigheid uitmaakt, onverschillig of hij een dekking heeft geleverd of niet, is nooit ontvankelijk om de exceptie van spel in te roepen; hij moet alleen dan een dekking geven, wanneer zijn lasthebber of de beurscommissie er eene vereischt. Gewone partikulieren, wanneer zij een beursorder overmaken aan een wisselagent of een bankier, moeten een dekking leveren. Het K. B. voorziet waarin deze dekking moet bestaan, hoe groot zij moet zijn, wat er moet gebeuren indien de dekking niet wordt geleverd nadat het order is gegeven, hoe de tegeldemaking van de in pand gegeven titels moet geschieden wanneer de ordegever zijn verbintenissen niet uitvoert. De ordegever nu, die een dekking heeft geleverd, is niet meer ontvankelijk om de exceptie van spel, voorzien door art. 1965 B. W., nog in te roepen. (art. 6.)

Indien nu de lasthebber een order heeft uitgevoerd zonder de wettelijke dekking te eischen, wat dan? De wet zegt enkel: « hij is niet toegelaten tot het instellen van een rechtsvordering » (art. 6.) Doch waarom is de lasthebber zonder rechtsvordering? Is het omdat de vernichting, die tusschen hem en zijn klient werd afgesloten, nietig is, als zijnde in strijd met een wettelijk voorschrift, dat gebiedend karakter heeft? — want dat de wetsbepaling, die aan den lasthebber oplegt van zijn klient een dekking te eischen, van dwingend recht is, kan niet worden betwijfeld; immers, indien zij van aanvullend recht was, zouden partijen kunnen overeenkomen dat er geen dekking zal worden geleverd en deze overeenkomst zou geldig zijn, wat ongetwijfeld tegen den geest van de wet is. Indien echter de vernichting, waarvoor geen dekking werd geleverd, nietig is, dan heeft niet alleen de lasthebber geen vordering tegen zijn klient, maar ook de klient heeft geen vordering tegen den lasthebber en zelfs, indien een van de partijen haar verbintenissen heeft uitgevoerd, mag zij het gepresteerde teruggeischen, want zij heeft een onverschuldigde betaling gedaan. De wetgever echter schijnt er een andere opvatting op

na te houden: het Vast Comité van den Raad voor Wetgeving schrijft immers in zijn Memoire van Toelichting « de lasthebber kan geen rechtsvordering instellen, maar de klient is schuldenaar van een natuurlijke verplichting, en, indien hij vrijwillig betaalt, is de betaling niet onderworpen aan terugvordering ». (Doc. Parlem. 1933-34, nr 269, blz. 18.) Deze constructie, door den Wetgever in het leven geroepen, vertoont veel gelijkenis met deze van de exceptie van spel, zonder er zich nochtans mede te vereenzelvigen. Want de exceptie van spel kan enkel ingeroepen worden, wanneer de verrichting het karakter had van een spelovereenkomst; thans, zelfs wanneer het ernstig karakter van een termijnverrichting vaststaat, door het feit alleen, dat de wisselagent geen dekking heeft geëischt, is hij zonder rechtsvordering tegen zijn klient. Men zou hier eerder mogen spreken van een « exceptie » van niet geleverde dekking ». Er valt nog op te merken dat de Raad voor Wetgeving aanneemt dat op den klient weegt « een natuurlijke verplichting », terwijl de rechtspraak meestal weigert in den rechtstoestand van den schuldenaar van een spelovereenkomst een natuurlijke verbintenis te zien.

De exceptie van spel is echter niet zonder meer afgeschaft in beurszaken. Het nieuw K. B. regelt den termijnhandel in « ter beurs genoteerde effecten », art. 6 bepaalt dat art. 1965 B. W. niet toepasselijk is op « termijnhandelingen tot inkoop en verkoop van ter beurs genoteerde effecten ». Indien echter een beurstermijnverrichting tot voorwerp heeft ter beurs niet genoteerde effecten, dan blijft, onzes inziens, art. 1965 zooals het door de rechtspraak wordt uitgelegd van toepassing. Het nieuw K. B. is afwijkend van het gemeene recht en dus van strikte toepassing. Wij kunnen nog verder gaan; het K. B. regelt klaarblijkelijk den regelmatigen termijnhandel die gedreven wordt door bemiddeling van wisselagenten overeenkomstig de reglementen en gebruiken van de beurs, waarbij zij ingeschreven zijn; maar partikulieren, voor wie de termijnhandel niet tot hun beroep behoort, kunnen ook rechtstreeks zonder tusschenkomst van derden onderling termijnverrichtingen afsluiten. Op deze verrichtingen zal de rechter ongetwijfeld gelijk te voren de artikelen 1965 en volgende toepassen, indien de voorwaarden daartoe vervuld zijn, zelfs wanneer de verrichtingen tot voorwerp zouden hebben ter beurs genoteerde effecten. Deze interessante instelling is dus niet uit ons recht verdwenen; haar toepassingsveld zal noodzakelijk zeer beperkt zijn; maar zij blijft bestaan in de juridische wereld als een merkwaardig overblijfsel uit vervlogen tijden.

E. SERRUYS,
advokaat.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9de Kamer. — 10 December 1934.

Voorzitter: M. Heyse.
Raadsheeren: MM. Daubresse en Lacroix.
Advocaat-Generaal: M. Van Durme.
Pleiter: Mer Van Lindt.

JACHTMISDRIJF. — BOETE. — VERBEURDVERKLARING.

Wanneer in zake jachtmisdrijven de verbeurdverklaring van het jachtwapen uitgesproken werd ingevolge art. 17 der wet van 3 Januari 1933 mag de boete voorzien door art. 2 par. 20 der wet van 22 Februari 1882 niet opgelegd worden daar de boete voorzien werd in vervanging van de verbeurdverklaring.

Op. Min. t/ K.

Beticht van te Wolverthem, zelfde Kanton:

1°) Op 9 en op 10 Augustus 1934, telkenmale:

A) Gejaagd te hebben na den ondergang of voor den opgang der zon;

B) Gejaagd te hebben op welke wijze het ook zij, buiten de tijdstippen door de regeering aangeduid;

C) Jagende bevonden geweest zijnde zonder het bezit van een jachtbrief te bewijzen;

D) Zonder de toestemming van den jachteigenaar of van zijn rechthebbenden gejaagd te hebben op een grond waarvan het jachtrecht aan Mr de Meester de Heyndonck, Cornelia, weduwe de Viron toebehoort, die aanklacht gemaakt heeft; met deze omstandigheid dat de feiten onder littera B, C en D voorzien, bij nachte bedreven werden;

E) In overtreding met art. 3, 13 en 17 der wet van 3 Januari 1933, drager geweest te zijn van een jachtwapen, zonder dat hij een wettige reken kon doen gelden;

2°) Op 10 Augustus 1934, in overtreding met art. 10 der wet van 28 Februari 1882, gewijzigd door de wet van 4 April 1900, een haas verkocht te hebben, gedurende den tijd dat de jacht er niet op toegelaten was, en te rekenen van den derden dag na het sluiten van de jacht.

Gezien het beroep ingediend op 13 November 1934 door betichte tegen het vonnis uitgesproken (door een rechter) den 5 November 1934, door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Brussel, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, de feiten I. A, B, C, E, en II. bewezen verklaart en den betichte er voor verwijst tot eene enkele straf van twee honderd frank boet, gebracht op veertien honderd frank;

Verwijst hem daarenboven tot eene geldboete van honderd frank, voor de niet onmiddellijke afgave van het jachtwapen aan den proces-verbaal opsteller; verders tot de helft der kosten van het proces, beloovende in het geheel 34 frank 79 centiem.

Spreekt betichte vrij voor feit D;

Beveelt dat de geldboete van twee honderd frank

bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangenzitting van zestig dagen;

Verwijst den betichte tot de betaling van het zegelrecht behoord voor het verlof en dat ontgaan is door het feit C;

En beveelt dat de uitvoering van het vonnis, uitgezonderd de kosten, en het zegelrecht, zal opgeschorst blijven, indien gezegde betichte binnen een termijn van drie jaar geen andere veroordeeling ondergaat hoofdens wanbedrijf of misdaad;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Lacroix;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging ontwikkeld door Meester Van Lindt, advocaat;

Aangezien het feit D, zoo min voor het Hof als voor den eersten rechter bewezen werd, daar de vereischte klacht niet uitgaat van den wezenlijken eigenaar of rechthebbende der jacht waarop de misdrijven gepleegd werden;

Aangezien de feiten A, B, C, E, F, door den eersten rechter vastgesteld, bewezen zijn gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan;

Aangezien, ingevolge artikel 17 der wet van 3 Januari 1933, de verbeurdverklaring van het jachtwapen waarvan de overtreder drager was, dient uitgesproken;

Dat diensvolgens er geen plaats grijpt tot toepassing van artikel 20 par. 2 der wet van 22 Februari 1882, daar de geldboete, door die wetsbepaling voorzien, maar kan uitgesproken worden in vervanging van de verbeurdverklaring, en geenszins gezamenlijk met deze;

Om deze beweegredenen,

Het Hof,

Rechtdoende bij tegenspraak, en voor het overige aannemende de beweegredenen van den eersten rechter en gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis afgehaald, aangeduid ter zitting door den heer Voorzitter;

Bevestigt het bestreden vonnis, buiten voor wat betreft de geldboete van honderd frank uitgesproken voor het niet onmiddellijk afgeven van het jachtwapen aan den opsteller van het proces-verbaal;

Ontlast betichte van gezegde veroordeeling, en beslissende eenparig, verklaart verbeurd het jachtwapen waarmede de misdrijven begaan werden.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN zetelende in graad van beroep

8e Kamer. — 14 November 1934.

Voorzitter: Mr Moreels.
Rechters: MM. Verstraete en Laureyssens.
Openbaar Ministerie: Mr Van Hille.
Pleiter: Mter Wauters.

STRAFVORDERING. — MISDRIJVEN. — SAMENLOOP EN SAMENHANG. — FEITEN DIE TWEE MISDRIJVEN UITMAKEN DIE IN DE BEVOEGDHEID VALLEN VAN VERSCHILLENDE RECHT-

**BANKEN. — BEVOEGDHEID. — ONVRIJWILLIGE
SLAGEN EN WONDEN EN INBREUKEN OP HET
VERKEER. — VLUCHTMISDRIJF.**

Wanneer een inbreuk op het algemeen reglement op het verkeer samenloopt met een inbreuk op artikels 418 en vg. van het S. W. moet de Politie-Rechtbank enkel gelast met de inbreuken over het verkeer, zich onbevoegd verklaren (ten ware de Raadskamer het feit voorzien door artikels 418 en vg. van het S. W. door bevel voor de Politie-Rechtbank had verzonden); nochtans mag de Rechtbank nagaan of die misdrijven in feite samenlopen, zoo niet mag zij over de inbreuken op het verkeer oordeelen;

Wanneer een inbreuk op het verkeer samenloopt met inbreuk op artikels 418 en vg. van het S. W. is de Procureur des Konings bevoegd bij samenhang beide misdrijven zonder gevolg te laten;

Wanneer de Procureur des Konings de meening is toegedaan dat de betichte in die omstandigheden zich plichtig heeft gemaakt noch aan inbreuken op het verkeer, noch aan inbreuk op artikels 418 en vg. van het S. W., doch dat hij zich plichtig heeft gemaakt aan vluchtmisdrijf, daar het misdrijf wanneer het niet samenhangt met andere misdrijven van de bevoegdheid van de correctionneele Rechtbank, enkel in de bevoegdheid valt van de Politie-Rechtbank, moet hij na de zaak te hebben zonder gevolg gelaten voor het overige de zaak voor verdere behandeling wat het vluchtmisdrijf betreft naar den officier van het Openbaar Ministerie bij de Politie-Rechtbank sturen;

Vluchtmisdrijf kan nooit samenlopen noch met inbreuken op het verkeer, noch met inbreuk op artikels 418 en vg. van het S. W. B.

**VORDERINGEN VAN HET OPENBAAR
MINISTERIE**

Dat V... beticht was met :

- 1°) Inbreuk op artikels 418 en 420 van het S. W. B.;
- 2°) Inbreuken op het verkeer;
- 3°) Vluchtmisdrijf.

Dat in geval van inbreuk op artikels 418 en 420 van het S. W. B. de correctionneele rechtbank ook bevoegd is om over de andere inbreuken te oordeelen en dit enkel bij samenhang, daar indien die inbreuken niet samenliepen met een misdrijf vallende in de bevoegdheid van de correctionneele rechtbank, ze in de bevoegdheid van de politierechtbank zouden vallen.

Dat bijgevolg de Procureur des Konings indien hij de meening toegedaan was dat er geen inbreuk bestond wat artikels 418 en 420 van het S. W. B. betreft doch wel een vluchtmisdrijf, bij gebrek aan misdrijf vallende in de bevoegdheid van de correctionneele rechtbank en die bij samenhang deze Rechtbank bevoegd had gemaakt wat het vluchtmisdrijf betreft, enkel het recht had de zaak zonder gevolg te laten wat artikels 418 en 420 van het S. W. B. betreft, en het dossier tot verdere behandeling, wat het vluchtmisdrijf betreft, te sturen voor beschikking aan den heer Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de bevoegde politierechtbank; een vluchtmisdrijf welke niet samenhangt met een misdrijf vallende in de

bevoegdheid van de correctionneele rechtbank, zijnde altijd van de bevoegdheid van de politierechtbank. (Cass. 4 April 1927 Pas. 27-1-192).

Dat hij in het onderhavig geval zulks deed door zijn kantschrift Nr. 65380 in dato 31 Mei 1934, waardoor hij het dossier overmaakte aan den heer Officier van het Openbaar Ministerie bij de politierechtbank te Antwerpen met de volgende woorden: « Voor beslikking wat het vluchtmisdrijf betreft. Mijn inziens » bestaan er geen bewijzen om te vervolgen hoofdens » artikel 420 van het S. W. B. en wat dit artikel betreft » laat ik de zaak zonder gevolg » ;

Dat inderdaad ingevolge artikel 2bis der wet van 1 Augustus 1899 gewijzigd door art. 3 der wet van 1 Augustus 1924 vluchtmisdrijf strafbaar is « zelfs zoo het ongeval niet te wijten is aan de schuld van den overtreder » ;

Dat het recht een misdrijf vallende in de bevoegdheid van de correctionneele rechtbank zonder gevolg te laten, uitsluitend aan den Procureur des Konings toebehoort, dat noch de politierechtbank, noch de heer Officier van het Openbaar Ministerie over deze beslissing mogen terugkomen, dat enkel de correctionneele rechtbank gelast door dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partij zulks mag doen;

Dat natuurlijk de politierechtbank zich nochtans onbevoegd mag verklaren, indien de Procureur des Konings, verkeerdelijk aan den Officier van het Openbaar Ministerie voor bevoegdheid een misdrijf had gestuurd hetwelk hij slecht zou gekwalificeerd hebben, en door hem als misdrijf in de bevoegdheid vallende van de politierechtbank aanzien werd, als wanneer het feitelijk een misdrijf was van de bevoegdheid van de correctionneele rechtbank, of wanneer de feiten door hem voor de politierechtbank gestuurd, bij samenhang twee misdrijven vormen waarvan de eene van de bevoegdheid is van de correctionneele rechtbank en de andere van de politierechtbank.

Aangezien het vluchtmisdrijf nooit samenloopt met andere misdrijven daar het altijd gepleegd wordt nadat de andere misdrijven inbreuken op art. 418 en 420 S. W. B. en op het verkeer) gepleegd zijn, en voor dezelfde redenen niet hetzelfde feit kan zijn als de andere misdrijven, dat bijgevolg inzake de politierechtbank bevoegd was om over het vluchtmisdrijf te oordeelen, en dat ze de beslissing van den Procureur des Konings had moeten eerbiedigen;

Dat wel is waar, bij vergissing waarschijnlijk de heer Officier van het Openbaar Ministerie bij de politierechtbank betichte niet enkel gedaagd heeft hoofdens vluchtmisdrijf, doch ook hoofdens inbreuk op art. 3 lid 1 van het Koninklijk Besluit van 26 Augustus 1925;

Dat hoogst waarschijnlijk de politierechtbank geoordeeld heeft dat daar dit misdrijf in zijn bevoegdheid vallende, samenliep met een inbreuk op artikels 418 en 420 van het S. W. B. dewelke in de bevoegdheid valt van de correctionneele rechtbank, zij zich onbevoegd moest verklaren;

Aangezien zij dus impliciet aangenomen heeft dat de inbreuk op artikel 3 lid 1 van het K. B. van 26 Augustus 1925 samenliep met een inbreuk op artikels 418 en 420 van het S. W. B. en dat de fout vereischt door die artikels 418 en 420 juist in de overtreding aan artikel 3 lid 1 van het K. B. van 26 Augustus 1925 bestond;

Dat volgens een zekere rechtspraak de politierechtbank het recht heeft te beslissen dat een inbreuk op het reglement over het verkeer, niet de oorzaak is van een inbreuk op artikels 18 en 420 van het S. W. B. (zie vonnis 8e Kamer der Rechtbank van Antwerpen van 11 April 1934, *Rechtskundig Weekblad* Nr 34 met tegenstrijdige vorderingen van het Openbaar Ministerie);

Dat zelfs indien de Rechtbank zulks in zake of principieel niet zou aannemen, de politierechtbank zich niet onbevoegd had moeten verklaren wat feit A betreft van de dagvaarding (inbreuk op artikel 3 lid 1 van het K.B. van 26 Augustus 1925) maar enkel den eisch van het Openbaar Ministerie wat dit feit betreft niet ontvankelijk moest verklaren;

Dat inderdaad de Officier van het Openbaar Ministerie enkel het recht bezit een beslissing te nemen over een misdrijf vallende in de bevoegdheid van de politierechtbank wanneer het niet samenloopt met een misdrijf vallende in de bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

Dat in dit laatste geval dit recht bij samenhang uitsluitend toebehoort aan den Procureur des Konings, welke nochtans wanneer hij meent dat de inbreuken vallende in de bevoegdheid van de correctionele Rechtbank niet dienen weerhouden te worden, de zaak voor verdere behandeling wat de andere inbreuken betreft aan den heer Officier van het Openbaar Ministerie bij de politierechtbank mag sturen, voor zooveel ze enkel samenhangen en niet samenloopen met een bedrijf van de bevoegdheid van de correctionele rechtbank (ten ware men het onderscheid zou aanvaarden aangenomen door dit hierboven aangehaald vonnis).

Dat bij gevolg de beslissing van den Procureur des Konings de zaak zonder gevolg te laten wat inbreuken aangaan op artikels 418 en 420 van het S. W. B. voor noodzakelijk gevolg had de zaak ook zonder gevolg te laten wat inbreuken op het verkeer betreft welke de fout zouden zijn, vereischt door die artikels; dat gezien die onbetwistbare beslissing van den Procureur des Konings, de heer Officier van het Openbaar Ministerie bij de politierechtbank het recht niet meer bezat betichte wegens dit misdrijf te dagen, en dat zijnen eisch wat dit betreft niet ontvankelijk moest verklaard worden door den Eerste Rechter welke op de hoogte was der zaak door het hierboven aangehaald kantschrift liggende in het dossier;

Om deze redenen:

Vordert de ondergeteekende Procureur des Konings de Rechtbank, doende wat de eerste Rechter had moeten doen het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren het vonnis a quo te hervormen, en na evocatie, de zaak tot zich trekkende:

1) *Wat feit A betreft:*

Zeggen dat de eisch van het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk was daar de Procureur des Konings de zaak reeds zonder gevolg had gelaten, bevoegd zijnde, bij samenhang en samenloop; minstens dat het niet bewezen is dat de inbreuk op art. 3 lid 1 van het K. B. van 26 Augustus 1925, de oorzaak is van een eventuele inbreuk op artikels 418 en 420 van het K. B.; in dit laatste geval zich bevoegd te verklaren en daar het misdrijf niet bewezen is betichte wat dit feit betreft, vrijspreken.

2) *Wat feit B betreft:*

Zich bevoegd te verklaren op grond van de verzending aan den heer Officier van het Openbaar Ministerie van den Procureur des Konings, welke na de andere feiten zonder gevolg te hebben gelaten, het recht had, wat het vluchtmisdrijf betreft, hetwelk niet meer bij gebrek aan samenhang met een inbreuk vallende in de bevoegdheid van de correctionele rechtbank in de bevoegdheid was van deze Rechtbank, de zaak voor beschikking aan voormeld Officier van het Openbaar Ministerie te sturen, betichte wegens vluchtmisdrijf te veroordeelen tot de straffen door de wet bepaald.

3) Betichte te veroordeelen tot al de kosten der twee gedingen.

VONNIS

Over de bevoegdheid:

Aangezien de eerste rechter zich onbevoegd verklaard heeft om rede het ter zitting gebleken was dat klager kwetsuren opgelopen had tengevolge der aanrijding waarna betichte de vlucht genomen had;

Aangezien de Procureur des Konings van Antwerpen het wanbedrijf van onvrijwillige verwondingen zonder gevolg gelaten had, en voor 't overige het proces-verbaal aan den Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de Politierechtbank voor beschikking overgemaakt had;

Aangezien de Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de Politierechtbank een eigen kracht bezit en bevoegd is om Ambtshalve een verdachte rechtstreeks voor de Politierechtbank te dagen wegens misdrijven die door den politierechter kunnen berecht worden;

Aangezien gebruik makende van dit recht, gezegde officier betichte vervolgd heeft wegens overdreven snelheid en vluchtmisdrijf waarvoor de politierechtbank krachtens art. 2 der wet van 1-8-1899 op de politie van het vervoer bevoegd is;

Aangezien de politierechter zich slechts onbevoegd had mogen verklaren indien het gebleken was dat de overdreven snelheid de oorzaak was geweest der verwondingen en dus slechts een strafbare gedraging aan betichte verweten was, maar dat buiten dat geval den heer Procureur des Konings zonder macht zijnde om een beslissing te nemen nopens misdrijven die, bij gebrek aan samenhang tot zijn bevoegdheid niet behooren (Verbr. 6-XII-1926 R. Drt. Pén. 1927 blz. 79) de Officier van het Openbaar Ministerie bij de Politierechtbank na regelmatige kennisneming van voormelde feiten deze aan de Politierechtbank opdroeg;

Aangezien de eerste rechter dus had moeten onderzoeken vooraleer zich eenvoudig onbevoegd te verklaren of betichte niet met overdreven snelheid gereden had. 't zij vóór 't zij nâ de botsing (Verbr. 20-XI-1933 R. Drt. Pén. 1933 blz. 1079); dat voor wat het vluchtmisdrijf aangaat, het vanzelfs spreekt dat die daad één maakt met het gemis aan voorzichtigheid, oorzaak der kwetsuren, daar de vlucht natuurlijk slechts na de aanrijding heeft kunnen gebeuren; dat het hier twee stoffelijke feiten geldt;

Dat de eerste rechter dus insgelijks de kennisneming van dit tweede misdrijf aan zich had moeten behouden;

Aangezien de eerste rechter zich ten onrechte onbevoegd verklaard hebbende het door hem verleende vonnis te niet gedaan dient te worden;

Dat de Rechtbank diensvolgens krachtens art. 215 van het Strafwetboek de zaak, die voor haar komt, tet zich dient te trekken om over den grond vonnis te vellen;

Ten gronde:

Aangezien uit het onderzoek der zaak niet blijkt dat betichte 't zij vóór, 't zij nâ de botsing met een overdreven snelheid per rijwiel zou gereden hebben;

Dat anderzijds uit het onderzoek spruit dat betichte, onmiddellijk na de aanrijding, van daar geloopt is met zijn fiets aan de hand, achtervolgd door klager die om hulp riep;

Dat het slechts te danken is aan een daar werkende metsers dat betichte tot staan is kunnen gebracht worden;

Dat het tweede feit dus volledig bewezen is;

Om deze redenen:

Gelet op artikel 3 wet van 1 Oogst 1924, art. 2 bis wet van 1-8-1899 gew. Wet 1-8-1924, art. 3 K.B. 26-8-1925, 85.40 van het strafwetboek 215 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken;

Rechtdoende tegensprekelijk;

Verklaart het door den Procureur des Konings ingeslagen beroep ontvankelijk,

En er op rechtdoende doet het vonnis a quo te niet. Zegt voor recht dat de eerste rechter zich slechts onbevoegd had kunnen verklaren voorwat feit A betreft na vastgesteld te hebben dat de overdreven snelheid de oorzaak der door klager opgelopen kwetsuren of een dier oorzaken daarstelde, en dus een daadsche samenloop van misdrijven bestond;

Verklaart het feit A — voor zooveel het na of voor de botsing zou gebeurd zijn niet bewezen en spreekt er voor betichte vrij.

Verklaart zich bevoegd om over 't feit B uit te spreken en rechtdoende ten gronde veroordeelt betichte tot eene geldboete van honderd franks vermeerderd met 60 deciemens per frank (wet van 27-12-1928) zijnde 700 frank subsidiairlijk eene maand gevang.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

6 Augustus 1934.

Voorzitter: M. Dhoedt.

Rechtters: MM. Blondeel en Huys.

Referendaris: M. Maertens.

Pleiters: Mters De Vestele en Bernolet.

AANNEMINGSOVEREENKOMST. — AANVAARDING. — VOORLOOPIGE EN DEFINITIEVE.

Het bewonen van een opgebouwd huis geldt als voorloopige overname. In dit geval geschiedt de eindovername van rechtswege door het verstrijken van den termijn, indien er geen voorbehoud gemaakt wordt. Er is definitieve aanvaarding, alhoewel men ze voorloopig noemt, voor alles dat zichtbaar was en onveranderd gebleven is.

Maes t/ De Cuyper.

Gezien het afschrift, exploit van zaakinstel op 30 Januari 1931 beteekend door Edw. Demulder, deurwaarder, te Brugge.

Gehoord

Aangezien verweerder op 12 Maart 1930, het op-

bouwen van een woonhuis ondernomen heeft ten behoeve van den eischer;

Dat eischer de betaling van een som van 20.000 fr. opvordert als vergoeding der minderwaarde door het gebouw ondergaan tengevolge van de bestaande gebreken, of als vergoeding voor niet uitgevoerde werken.

Aangezien verweerder opwerpt dat de eindovername gedaan is en dat eischer's klachten derhalve laat-tijdig zijn, daar ze zichtbare gebreken als voorwerp hebben;

Aangezien het niet betwist wordt dat de werken op 15 Juni 1930 voleindigd werden en dat het huis onmiddellijk betrokken werd door eischer's schoon-zoon.

Aangezien zulks beschouwd werd als een voorloopige overname daar er op 19 November 1931, volgens de verklaring van den bouwmeester, overgegaan werd tot de eindovername met de vaststelling van de som die door eischer moest betaald worden.

Dat eischer ovenigens op 26 November 1931 vroeg dat er tot de eindovername zou overgegaan worden, hiermede bekenende dat de voorloopige overname gedaan was;

Aangezien partijen overeengekomen waren dat de eindovername 6 maanden nâ de voorloopige plaats greep;

Aangezien deze eindovername van rechtwege geschied is, daar er geen voorbehoud gemaakt werd na het verstrijken van deze 6 maanden.

Dat daarenboven eischer op 28 December 1933 beloofde binnen de 8 dagen het eereloon van den bouwmeester te betalen, en hem nog slechts eenige planteekeningen van overgenomen gemeene muren vroeg;

Dat hienuit mag afgeleid worden dat de bouwmeester zijne taak volbracht had en geen eindovername meer moest doen;

Aangezien verweerder van dan af slechts verantwoordelijk kon zijn over de gebreken die het gebouw in gevaar brachten;

Dat zelfs indien men moest aannemen dat de eindovername er nog niet was, verweerder slechts verantwoordelijk zou zijn voor verborgen gebreken, en niet voor zichtbare, noch voor niet uitgevoerde werken, want een aanvaarding, alhoewel men ze voorloopig noemt, is goed voor alles dat zichtbaar was en onveranderd gebleven is; aangezien de vordering dus ongegrond is.

Over de tegenvordering.

Aangezien verweerder de betaling van 11.131.31 frank opvordert voor slot van den aannemingsprijs, onder voorbehoud van de rekening Vlietinck;

Aangezien deze prijs niet effen is.

Om deze redenen de rechtbank verwerpt de hoofdvordering als ongegrond, veroordeelt eischer tot de gedingskosten.

Vooraleer te wijzen over de tegenvordering.

Benoemt den Heer De Pauw, bouwkundige, Zilverstraat, Brugge, als deskundige met last te berekenen welke som aan De Cuyper verschuldigd is voor slot van den aannemingsprijs.

Om na het indienen van het verslag gepleit en gewezen te worden als naar rechten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

5 November 1934.

Voorzitter : M. Stappers.

Referendaris : M. Noppe.

Pleiters : Mters W. Koll en Niko Gunzburg.

I. HANDELSREGISTER. — KONKORDAATSANVRAAG. — GEWEZEN KOOPMAN.
 II. KONKORDAAT NA KONKORDAAT. — BEDRAG DER SCHULDEN. — VORM DER PROCEDURE.

- I. *Wie sinds min dan zes maanden opgehouden heeft handel te drijven mag aanspraak maken op het voordeel van het failliet-voorkomend konkordaat. Daar hij geen koopman meer is, moet hij ook niet meer ingeschreven zijn in het Handelsregister.*
- II. *Na een vroeger bekomen en niet volledig uitgevoerd konkordaat, dat niet gerechtelijk ontbonden werd is een nieuwe aanvraag van konkordaat niet ontvankelijk.*
- III. *Bij een tweede aanvraag van konkordaat moeten de schuldeischers van het eerste, onvolledig uitgevoerd gebleven konkordaat, opgegeven worden voor het volledig bedrag van de hun nog toekomende sommen na aftrek der wezenlijk uitbetaalde dividenden en niet voor de nog verschuldigde dividenden; zooniet is de vraag te verwerpen wegens gebrek in den vorm der procedure.*

Gezien de artikels 2 en 15 der wet van 29 Juni 1887 op het failliet voorkomend konkordaat ;

Gehoord de heer Afgevaardigde Rechter Van der Veken in zijn verslag ter zitting van 10 October gedaan ;

Gehoord in hunne besluiten de aanvrager, de zich verzettende schuldeischer S., alsmede de schuldeischer M. ;

Aangezien niet betwist wordt dat aanvrager tot op 8 Juni 1934, regelmatig ingeschreven was in het Handelsregister ;

Aangezien aanvrager verklaart, dat hij sinds dien datum opgehouden heeft handel te drijven voor eigen rekening, en dat het tegendeel niet bewezen is ;

Dat diensvolgens aanvrager na 8 Juni 1934 niet meer moest noch mocht ingeschreven zijn in het Handelsregister en er dus ook geene reden van onontvankelijkheid kan afgeleid worden uit het feit dat hij op het oogenblik zijner konkordaat-aanvraag niet meer ingeschreven was ;

Aangezien een schuldenaar die sinds min dan zes maanden opgehouden heeft handel te drijven mag aanspraak maken op het voordeel van het failliet-voorkomend konkordaat ;

Maar aangezien nochtans de aanvraag van den heer W. onontvankelijk is daar hij voorheen, namelijk op 10 Februari 1932, een failliet voorkomend konkordaat bekam dat niet volledig uitgevoerd is en ook niet gerechtelijk ontbonden werd ;

Aangezien de Rechtbank in tegenwoordige aanleg, nopens het onderzoek en nazicht van het tweede thans aangevraagd konkordaat, niet bij machte is uitspraak te doen over het eerste konkordaat en dit te verbreken, daar in tegenwoordigen aanleg aan deze Rechtbank voor de sluiting der debatten geen verslag aangaande het eerste konkordaat gedaan werd door den

heer afgevaardigde rechter, formaliteit welke volgens artikel 28 der wet van 29 Juni 1887 de verbreking van het konkordaat moet voorafgaan ;

Aangezien overigens in de veronderstelling, *quod non*, dat deze Rechtbank gemachtigd zou zijn het eerste konkordaat te verbreken, en dat aldus de tweede konkordaat-aanvraag ontvankelijk zou geworden zijn, de tweede thans door de Rechtbank te beoordeelen konkordaat-aanvraag zou moeten verworpen worden wegens gebrek in den vorm der procedure ;

Aangezien immers in het thans aangevraagde konkordaat schuldeischers voorkomen van het eerste konkordaat ;

Dat zij echter opgegeven werden en gestemd hebben niet voor het volledig bedrag van de hun nog toekomende sommen na aftrek der wezenlijk uitbetaalde dividenden, maar enkel en alleen voor de twee nog verschuldigde dividenden van 15 t. h. ieder op het beloofde totaal van 75 t. h. zooals aanvrager zelf bekend ;

Aangezien een schuldenaar die een konkordaat verkrijgt gehouden is tot volledige afbetaling der schuldeischers dus ter zake ook voor het saldo van 25 t. h. ingeval van terugkeer tot beter fortuin ;

Aangezien de cijfers zooals opgegeven in tegenwoordige aanvraag dus niet toelaten de meerderheid der sommen te berekenen overeenkomstig de bepaling van artikel 2 der wet van 29 Juni 1887 te weten op «al de verschuldigde sommen» (Koop. Antwerpen 3de Kamer 28 Juni 1933 in zake konkordaat Eisenberg).

Aangezien de aanvraag zooals zij voorgebracht is dus niet alleenlijk onontvankelijk is, maar dat de procedure daarenboven ook gebrekkig is in den vorm, en de aanvraag derhalve in ieder geval dient verworpen te worden ;

Aangezien aanvrager bekend dat hij sinds 8 Juni l. l., opgehouden heeft handel te drijven ;

Aangezien hij medestichter is geworden van eene naamlooze vennootschap welke in feite zijnen vroegeren handel voorziet zonder geheel of gedeelte der verplichtingen ervan overgenomen te hebben ;

Aangezien aanvrager W., in feite niet bij machte is geweest van de schuldeischers van het eerste konkordaat op 15 Augustus l. l., uitkeering te doen van het toen verschuldigde dividend van 15 t. h. overeenkomstig het destijds bekomen konkordaat dat hij dus in gebreke is gebleven dit konkordaat uit te voeren ;

Aangezien de schuldvorderingen van den heer S. in het tweede aangevraagde konkordaat op zijn minste kan aangenomen worden voor een bedrag van 62.819,16 frank, zoodat hij wezenlijk de belangrijkste schuldeischer is van aanvrager W. ;

Dat de schuldvorderingen van zekere familieleden van aanvrager een twijfelachtig karakter vertoonen ;

Aangezien de nieuwe konkordaat-aanvraag van W. bijzonder bedoeld schijnt te zijn, om den zich verzettenden schuldeischer Satz van meer dan de twee derden zijner vordering te onteigenen ;

Aangezien blijkt uit de omstandigheden der zaak, dat aanvrager zijne bevelingen gestaakt heeft en dat zijn krediet wankelt daar hij niet bij machte is de tot de betaling noodige gelden te putten uit zijne kas of zich deze aan te schaffen door kredietverleening ;

Aangezien in die omstandigheden de heer W. zonder meer in staat van faillissement dient verklaard te worden overeenkomstig artikels 437- en 442 eerste alinea der wet van 18 April 1851 op het faillissement ;

Om deze redenen,

Alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpen de als ongegrond, verwerpt de Rechtbank het failliet voorkomend konkordaat aangevraagd door W.;

Verklaart hem in staat van failliet;

1°) Stelt voorloopig den datum der staking van betalingen vast op 4 September 1934;

2°) Benoemt den heer Rechter Van der Veken in hoedanigheid van Rechter-Commissaris en Mter Charles Van Bael, advocaat, in hoedanigheid van curator;

3°) Beveelt dat er zal overgegaan worden tot het opmaken van den inventaris zonder zegellegging in tegenwoordigheid van den heer Rechter-Commissaris;

4°) Beveelt dat de schuldvorderingen zullen ingediend worden voor 24 November 1934;

5°) Zegge dat het proces-verbaal van nazicht der schuldvorderingen zal gesloten worden op Dinsdag, 11 December 1934;

6°) Verzendt naar de zitting van Vrijdag, 28 December 1934, ten negen uur veertig minuten voormiddag de bespreking der betwistingen voortspruitend uit dit nazicht;

7°) Gelast den heer Rechter-Commissaris de bevoegdheden uit te oefenen toegekend aan den Vrederechter in uitvoering der beschikking der wet op de faillissementen;

8°) Beveelt de opneming van dit vonnis in het dagblad «De Morgenpost» uitgegeven te Antwerpen en de «Moniteur Belge» uitgegeven te Brussel;

9°) Stelt de kosten ten laste van de boedel;

Verklaart het vonnis, behalve voor wat de kosten betreft uitvoerbaar niettegenstaande beroep en zonder borgstelling.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE GENT

2e Kamer. — 8 November 1934.

Voorzitter: M. Reyckler.

Rechters: MM. De Lanier en Van den Abeele.

Pleiter: Mr. Logtenburg.

BRUIKLEEN VAN OBLIGATIËN. — GEBRUIK DER ONTLEENDE STUKKEN. — IN PANDGEVING NIET VERBODEN. — GEEN MISDRIJF.

In geval obligatiën in bruikleen werden gegeven zonder eenige bepaling aangaande het gebruik dat van de ontleende stukken zal mogen gemaakt worden, is het geenszins verboden aan den ontleener deze stukken in pand te geven als waarborg voor eene openbare aanbesteding.

Hier is geen misdrijf aanwezig.

V... t/ O. M.

Overwegende dat het blijkt uit den bundel dat, bij mondelinge overeenkomst d.d. 1 December 1933, de klager V. aan betichte in bruikleen heeft gegeven een zeker getal obligatiën, mits betaling eener rente van 7% en voor eenen termijn van zes maanden;

Overwegende dat deze overeenkomst niet bepaalt welk gebruik betichte van gezegde titels mocht maken; dat het bewezen is dat een deel dezer titels als borg werd gegeven voor eene aanbesteding van werken voor 't Ministerie van Landsverdediging; dat de

andere titels werden neergelegd in de Nationale Bank als waarborg eener creditopening.

Overwegende dat betichte dus normaal gebruik gemaakt heeft van de titels die hem in bruikleen werden gegeven, en niets komt bewijzen dat hij bedrieglijke handelingen zou gebruikt hebben om zich gezegde titels te doen overhandigen.

Overwegende dat het van zelf spreekt dat de niet-teruggave dezer titels na den bepaalden termijn geen misdrijf uitmaakt, maar enkel eene tekortkoming aan de bedingen van hooger vermelde mondelinge overeenkomst.

Om deze Redenen,

De Rechtbank, recht doende, ontslaat den betichte van de vervolging zonder kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

15 October 1934.

Voorzitter: M. Meulemans.

Rechters: M. M. Hofman en Van Dievel.

Pleiters: Mters de Ridder en Sneyers.

HUWELIJKSGOEDEREN. — HUWELIJKSGOEDERENRECHT. — RECHT. — BESLAG OP SPAARBOEKJE DER ECHTGENOOTE. — VOORWAARDEN VOOR HANDLICHTING.

Het beslag door den man gelegd op het spaarboekje zijner echtgenootte moet door de rechtbank beoordeeld worden in verband tot de belangen van het huishouden of van de vrouw; de handlichting van het beslag moet bevolen worden indien een dezer beide belangen het vordert; de rechtbank vormt zich hieromtrent een oordeel volgens den toestand der echtgenooten en de omstandigheden der zaak.

Van den Bosch t/ Cools

« Gezien het vonnis waartegen beroep geveld door den heer vrederechter van het kanton Puurs den 9 Augustus 1934, in regelmatigen vorm overlegd;

Aangezien de vraag van beroeper strekt tot het hooren geldig verklaren van het beslag gelegd door deurwaarder Barrato, den 16 Mei 1934, op het spaarboekje nummer 461976, reeks L, toebehoorende aan de gedaagde in beroep, zijn echtgenootte, en tot het hooren zeggen dat hij alleen het bedrag ervan zal mogen optrekken;

Aangezien beroeper zijn beslag steunt op het feit dat zijn echtgenootte hem zonder geldige reden zou verlaten hebben, alzoo het huishouden vernietigende;

Aangezien de echtheid van dit feit tot hiertoe niet vastgesteld is; dat, weliswaar, beroeper aanbiedt het te bewijzen, maar dat zijn aanbod overbodig is, zooals het zal blijken uit navolgende opmerkingen;

Aangezien de rechter het beslag van den man moet beoordeelen in zijn betrekkingen met de belangen van het huishouden of met die van de vrouw; dat het zijn taak is de handlichting van dit beslag te bevelen indien een dezer belangen het vorderen, en integendeel de geldigheid ervan te bekrachtigen indien de vereischten van deze belangen niet in zake zijn; dat hij zich desaan gaande een overtuiging moet scheppen volgens den toestand der echtgenooten en de om-

standigheden van de zaak (Pasinomie 1900, wet van 10 Februari 1900, blz. 48 en volg.);

Aangezien het vaststaat dat de gedaagde in beroep sinds zij gescheiden leeft van beroeper, slechts tweemaal vijf honderd frank van haar spaarboekje afgehaald heeft; dat er geen terugbetalingen gedaan werden sinds Maart 1933 tot 16 Mei 1934, datum van beroepers beslag, zoodanig dat het huidig bedrag van haar spaarboekje hooger is dan voor de scheiding van de echtelingen; dat aldus beroepene blijken gegeven heeft van lofwaardige spaarzaamheid in het beheer van haar bezit;

Aangezien integendeel beroeper die insgelijks een spaarboekje bezat, waarvan het bedrag in Februari 1933; acht en vijftig duizend vier en tachtig frank beliep, deze som opgetrokken heeft, in twee uitbetalingen, de eerste van vijftien duizend frank, den dertienden Februari 1933 en de andere van drie en veertig duizend vier honderd negentien frank, den 26 April 1933; dat hij deze sommen niet meer kan vertoonen, noch het gebruik ervan verrechtvaardigen, wat doet veronderstellen dat hij ze verspild heeft; dat er dus redenen bestaan om te vreezen dat beroeper de spaarpenningen zijner echtgenoot zou in gevaar brengen indien het hem vrijstond er over te beschikken; dat deze spaarpenningen deel uitmaken van het actief der gemeenschap en het derhalve in het belang is zoo van de betrokken partijen als van het gezin, dat de gedaagde in beroep blijve genieten van het recht haar toegekend door artikel 23bis der wet van 10 Februari 1900;

OM DEZE REDENEN de rechtbank zetelende in graad van beroep ontvangt het beroep, doch verklaart het ongegrond; wijst den beroeper van zijn vraag af met veroordeeling tot de kosten. Bekrachtigt het eerst vonnis.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

1e Kamer. — 20 October 1934

Referendaris : M. de Necker.

Pleiters : Mters Vandermeersch, Van Ackere en Lefèbvre.

I. FAILLIET. — VASTSTELLEN VAN HET PASSIEF. — SCHULDEISCHER ZONDER UITVOERBAREN TITEL. — BETWISTE SCHULD. — VERMOGEN VAN DEN RECHTER OM OVER DE BETWISTING TE OORDEELEN. — BURGERLIJKE SCHULDEN.

IV. GESCHOKT KREDIET. — GEEN ONAFHANKELIJKE VOORWAARDE.

V. SCHORSING VAN BETALING. — WIJZE VAN VASTSTELLING.

VI. DAGVAARDING IN FAILLIETVERKLARING. — SCHULDEISCHER ZONDER UITVOERBAREN TITEL OF OP TERMIJN.

I. Om te oordeelen of een handelaar zijne betalingen gestaakt heeft, mag de Rechtbank al de verplichtingen van dezen handelaar in aanmerking nemen, zelfs indien de schuldeischer geen uitvoerbaren titel bezit.

II. Voor het vaststellen van het passief van een handelaar met het oog op een failliet-verklaring mogen enkel de zekere en eischbare schulden in aanmerking genomen worden. Schulden die ernstig betwist worden, mogen niet in aanmerking genomen wor-

den. De Rechter aan wien de failliet-verklaring wordt gevraagd mag onderzoeken of de betwisting ernstig is of niet. Hij mag dus den grond der betwisting onderzoeken.

III. Een handelaar kan failliet verklaard worden zowel voor burgerlijke schulden als voor handels-schulden.

IV. Het geschokt zijn van het krediet is geen onafhankelijke voorwaarde, maar een gevolg der staking van betalingen, die het aan den handelaar onmogelijk maakt de noodige financieele middelen te vinden om zijn schulden te betalen.

V. Staking van betaling bestaat, wanneer men zijn schulden noch wil noch kan betalen. Dit is een zuiver feit, dat onafhankelijk is van de manier waarop de betaling gevraagd is geworden.

VI De faillietverklaring kan gevraagd worden door elken schuldeischer, zelfs door degene die geen uitvoerbaren titel hebben of die enkel schuldeischer met tijdsbepaling of onder voorwaarde zijn.

Verhaeghe t/ Mutuelle Courtraisienne en Lefèbvre.

Aangezien Joseph Verhaeghe verzet aantekent tegen een vonnis, dat hem op verzoekschrift in failliet verklaart, uitgesproken op 28 Juli 1934;

Aangezien eischer beweert dat hij niet in staat van staking van betalingen verkeert en dat zijn krediet geenszins geschokt is;

Dat hij beweert dat de zoogezegde schuldvordering der Mutuelle Courtraisienne geen invloed mag uitoefenen op het onderzoek van zijn financieelen toestand met het oog op het uitspreken van een gebeurlijke failliet om volgende redenen :

1. — De schuldvordering der Mutuelle Courtraisienne bestaat niet tegenover eischer, daar de beslissing der scheidsrechters hem niet betekend geweest is.

2. — Betaling dezer schuldvordering is hem niet officieel gevraagd geweest, daar hem geen sommatie of invertoefstelling tot betaling gedaan geweest is.

3. — De schuldvordering wordt betwist en eene betwiste schuldvordering mag niet in acht genomen worden voor wat het failliet-verklaren betreft.

4. — De wanbetaling eener burgerlijke schuld is niet van aard het handelskrediet te schokken zoolang de voorwaarden tot failliet niet vereenigd zijn.

5. — In alle geval kan het tijdstip der schorsing van betalingen niet op Januari 1934 vastgesteld worden.

1. — In feite :

Eischer was verzekerd bij de Mutuelle Courtraisienne tegen brand voor wat de gebouwen eener schuur als den inhoud vlas betreft ;

Op 12 Januari 1931 werd zijn goed geteisterd door brand ;

Na onderzoek deed de Kortrijksche Onderlinge aan eischer opmerken dat vreemde vlassen geborgen waren in zijne schuur en niet verklaard, dit zoowel tijdens de verzekering als op den dag van den brand en dat hij de waarde dezer vlassen op ongeoorloofde wijze, in den staat der geleden verliezen, aan de verzekering overgemaakt, begrepen had ;

Eischer beweerde dat de vlassen geborgen in zijne schuur en eertijds toebehoorende aan Delombaerde, zijn eigendom geworden waren door aankoop op den dag van den brand, en dat maar korten tijd vreemde vlassen in zijn schuur geborgen waren ;

Eischer, om zijn bewering te staven, steunde zich op een koopkontraakt waardoor Delombaerde hem zijn vlassen verkocht;

Gezien eischers goede trouw, werd hij ontheven van het verhaal van de Verzekeringsmaatschappij, maar mits vermindering van 10 t. h. der verschuldigde vergoeding op de vlassen daar normaal, gezien de tegenwoordigheid van vreemde vlassen in de schuur, de te betalen verzekeringspremie 10 t. h. hooger geweest ware;

Later vernam de Kortrijksche Onderlinge door Delombaerde's bekentenis, dat het kontraakt door Verhaeghe ingeroepen, valsch was, en dat hij geen eigenaar was van een gedeelte der door den brand geteisterde vlassen;

De maatschappij legde een klacht neer en op 14 Juni 1933 werd Verhaeghe veroordeeld door een vonnis van de boetstraffelijke rechtbank van Kortrijk, bekrachtigd door het Hof van beroep van Gent.

De Kortrijksche Onderlinge had ondertusschen en vooraleer de vervalsching te kennen 242.276.60 frank betaald;

Zij vroeg aan Verhaeghe daarvan de teruggave, daar zij aan Verhaeghe niets verschuldigd was, gezien hij vervallen was uit hoofde van onechte verklaring zijner verliezen gedaan met kwade trouw en gesteund op een vervalscht stuk;

Op 14 Juli 1934 veroordeelden de scheidsrechters Verhaeghe tot de teruggaaf van 179.543.60 frank in kapitaal, tot de betaling der kroozen 38.147,78 frank ten dage der failliet en tot betaling van de helft der kosten van scheidsgerecht;

II. — In rechte:

a) Wat betreft de eerste reden door eischer aangehaald:

Aangezien eischer beweert dat de Kortrijksche Onderlinge niet mag als schuldeischeres tegenover hem aanzien worden daar de beslissing der scheidsrechters hem niet beteekend geweest is;

Aangezien eischer verwacht tusschen de gedwongene uitvoering eener verplichting, door tusschenkomst der openbare macht, welke de collectiviteit ten dienste van bijzonderen stelt, en het bestaan eener verplichting welke onafhankelijk is van het in bezit zijn of niet van een uitvoerbaren titel;

Aangezien de rechter, om te oordeelen of een handelaar zijn betalingen geschorst heeft of niet, al zijn verplichtingen in acht mag nemen, indien zij maar bestaan en de uitvoering ervan door schuldeischer mocht geëischt worden, zelfs indien deze geen uitvoerbaren titel bezit. (Beroep Brussel 22 Februari 1930, 11 Januari 1930. Revue des faillites 1930, bl. 221);

Dat zoo, en onder meer, rekening mag gehouden worden van aanvaarde wisselbrieven waarvan de betaling geweigerd geweest is op den vervaldag en zonder dat drager van den wisselbrief gedwongen weze rechterlijke vervolgingen in te spannen om een uitvoerbaren titel te bekomen;

Aangezien hier in zake, eene beslissing uitgesproken geweest is, uitvoerbaar bij voorraad en waaruit blijkt dat de schuld werkelijk bestond;

b) Wat betreft de tweede reden door eischer aangehaald:

Aangezien eischer beweert dat de betaling hem niet gevraagd geweest is door sommatie of invertoefstelling door deurwaarder;

Aangezien in handelszaken de betaling niet moet

gevraagd worden door in mora stelling beteekend door deurwaarder; dat het volstaat dat de schuldeenaar met zekerheid wete dat de schuldeischer de betaling der schuld eischt en alle verder termijn van respijt weigert;

Aangezien eischer dit best wist; dat het verzoek tot faillietverklaring, voor het uitspreken van een vonnis hem bekend gemaakt geweest is door den rechter, dat gevraagd werd of hij wilde en kon betalen, vraag welke ontkennend beantwoord werd;

Dat eischer dus niet mag verklaren dat de betaling zijner schulden niet gevraagd werd;

c). — Wat betreft de derde reden waarop eischer zich steunt:

Aangezien eischer verklaart dat de schuldvordering van verzoekster in faling betwist was en dat, eene betwiste schuldvordering niet mag in acht genomen worden;

Aangezien enkel maar de zekere en eischbare schulden van een handelaar in rekening mogen komen; — dus niet de betwiste schulden — voor het ramen van zijn passief met het oog op eene faillietverklaring. (Verbreking 16 Juli 1903 Pas. I. 431. Pardessus d. II. No 1101. — Alauzet d. VII. No 2408. — Lyon, Caen et Renault d. VII. No 80. Répert. du Dr. Belge Vo Faillites et Banqueroutes).

Maar aangezien die betwisting ernstig moet zijn en dat de rechter aan wien de faillietverklaring gevraagd wordt, over den ernst der betwisting oordeelen mag. Gent Handelsrechtbank 3 Januari 1920. Pand. Belg. Vo faillite Nos 195 tot 199. — Lyon Caen et Renault Dr. Comm. d. VII. No 60. — Lacour et Boutron d. II. No 1699. — Dal. Répert. Prat. Vo faillite Nos 41 en 42. — Verbreking 16 Juli 1930. Pas. I. 341);

Aangezien de rechter voor wien de aanvraag in faillietverklaring hangend is, zelf den grond der betwisting onderzoeken mag, dat anders, door een of ander schuldvordering te betwisten, zelfs zonder dat er grond daartoe is, een handelaar altijd zou kunnen ontsnappen aan de faillietverklaring, welke proceduur in een kort tempo moet geschieden, wil men de rechten der schuldeischers verdedigen en het sociaal nut der failliet bewaren. (Hrb. Gent 6 Mei 1879 Pas. 1884 II. 350. — Beroep Brussel 11 Januari 1930-22 Februari 1930. Rev. des faillites bl. 221);

Aangezien de betwisting van eischer als niet ernstig zijnde voorkomt, voor zooveel men aannemen kan dat er eene betwisting bestaat;

Aangezien de vordering van de Kortrijksche Onderlinge haren oorsprong vindt in de niet verschuldigde betaling (payement indû) van een vergoeding aan eischer, als wanneer eischer geen recht aan vergoeding had, om reden van verval voorzien door de voorwaarden der verzekeringsovereenkomst;

Aangezien de Kortrijksche Onderlinge ten onrechte dacht die vergoeding verschuldigd te zijn, omdat zij de reden van verval — tegenwoordigheid van vreemde vlassen in de schuur tijdens den brand en verklaring van een overdreven staat van verliezen — niet kende, bedrogen zijnde door een valsch geschrift;

Aangezien zooals gezegd, eischer veroordeeld geweest is wegens valscheid in geschriften en gebruik van vervalschte geschriften;

Aangezien hij veroordeeld geweest is tot de teruggaaf der ten onrechte betaalde vergoedingen op vlassen;

Aangezien deze veroordeeling uitvoerbaar is;

Aangezien eischer alhoewel die beslissing niet beteekend is, daarvan kennis heeft;

Dat hij enkel verklaart dat hij de schuldvordering der Kortrijksche Onderlinge betwist zonder meer, en zonder de gronden der betwisting uiteen te doen, en dat hij nog in beroep kan tegen de beslissing der scheidsrechters wat hij feitelijk niet doet;

Aangezien de schuldvordering der Kortrijksche Onderlinge als bewezen mag aanzien worden en de betwisting van eischer als niet ernstig zijnde, niet kan aangenomen worden;

d). — Wat de vierde reden ingeroepen door eischer betreft:

Aangezien eischer beweert dat er geen failliet kan uitgesproken worden op voet van schulden van burgerlijk karakter en dat in elk geval de schuld jegens de Kortrijkschen Onderlinge niet van aard is zijn handelskrediet tot wankelen te brengen;

Aangezien geen onderscheid gemaakt wordt door de wet tusschen handelsschulden en burgerlijke schulden; dat de eerste voorwaarde tot het in faillietverklaren enkel is «het staken der betalingen» zonder verdere bepaling van den aard der onbetaalde schulden;

Dat dit ten ander spruit uit de besprekingen in Kamer en Senaat (Maertens Comm. loi sur les faillites No 50 tot 88. — Namur id. III. No 1582. — Humblet Traité des faillites Nos 20 en 21. — Beroep Gent 31 Juli 1890. — Beroep Brussel, 26 Juli 1904. Pas. 1906 II. 58. — Beroep Luik 20 November 1912. Pas. 1913, II, 20);

Aangezien het schokken van het krediet geen bijzondere en onafhankelijke voorwaarde is maar een gevolg der schorsing van betalingen, die het aan den handelaar onmogelijk maakt de noodige financieele middelen te vinden om zijne schulden te betalen. (Waleffe Répert. de la Jurisprudence belge Vo Faillite No 82. — Gent 16 Oogst 1928 Jur. Comm. Fl. 1925-135. Verklaring van den heer Minister van Justitie ter zitting van 27 Maart 1851. — Humblet bl. II en 13 wat Humblet goed deed uitschijnen als volgt: «Pour qu'il y ait cessation de paiements dans le sens de l'article 437 c. a. d. entraînant la faillite, il faut que la cessation de paiements ait ébranlé le crédit».

Aangezien dit hier het geval is, daar enerzijds eischer geen geldschietter vindt die hem de betaling zijner schuld jegens de Kortrijksche Onderlinge zou mogelijk maken en dat anderzijds alles comptant door eischer moest betaald worden;

e) — Aangaande de vijfde reden door eischer ingeroepen:

Aangezien eischer beweert dat tot nu toe niets bewijst dat hij zijn schuld niet betalen zal nadat de Kortrijksche Onderlinge de wettige dwangmaatregelen tegenover hem zal getroffen hebben;

Aangezien de schorsing van betalingen bestaat wanneer men zijn schulden noch wil noch kan betalen; dat het een zuiver feit is en onafhankelijk van de manier waarop de betaling gevraagd geweest is. (Koop. Kortrijk 12 September 1911 J. C. 1911, 1027. Waleffe Répert. Vo Faillite No 58 tot 66. — Koophandelsrb. Brussel 13 December 1913 P. P. 1914-820);

Aangezien het blijkt uit de balans door bezorger opgemaakt dat de schulden ver de baten overtreffen, dat ofwel eischer niet kan betalen ofwel hij een gedeelte van zijn actief verdoken heeft en niet wilt betalen;

Dat in beide gevallen hij in schorsing van betaling is;

Aangezien eindelijk de faillietverklaring van een handelaar kan gevorderd worden door ieder van zijn schuldeischers al ware deze niet drager van een uitvoerbaren titel of ware hij schuldeischer met tijdsbepaling of voorwaardelijke schuldeischer (Lyon, Caen en Renault Dr. Comm. VII No 91. — Brussel 11 Januari 1930 Revue des faill. 394. — Humblet Traité des faillites No 55. — Beroep Gent 20 Juni 1914 J. C. Fl. 1914-291. — Waleffe Rép. Dr. belge Vo Faillite No 70);

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle verdere besluiten verwerpende,

Verklaart het verzet ontvankelijk doch ongegrond, Verwerpt het.

Bekrachtigt het eerste vonnis.

Verwijst eischer in de kosten.

NOTA. — Zie de uitspraak der scheidsrechters, waarover bl. 825.

WETGEVING

Contrôle op de kapitalisatieondernemingen

Verlag aan den Koning.

Sire,

Een wetsvoorstel dat op 5 Augustus 1925 door de heeren graaf Carton de Wiart, Bertrand en Pecher ter tafel gelegd werd, had ten doel, voor de kapitalisatieondernemingen, een regime van toezicht in te richten, zooals datgene dat voor de levensverzekeringsondernemingen in het vooruitzicht was gesteld en definitief ingevoerd werd door de wet van 25 Juli 1930.

Bedoeld wetsvoorstel werd aan de Kamer niet ter bespreking onderworpen. Het is vervallen. De regering meent dat het oogenblik gekomen is om het beginsel en de bijzonderste bepalingen er van weer voor te brengen.

Zooals de stellers van het wetsvoorstel in de toelichting, die bedoeld voorstel voorafging, schreven «is het spaargeld van het volk iets heiligs. Misbruiken, die in de laatste jaren nog zijn toegenomen, bewijzen dat het gevaarlijk zou wezen volle vrijheid van wenking te verleen aan hetzij Belgische, hetzij buitenlandsche maatschappijen of ondernemingen, die het publiek hare diensten aanbieden om geld in bewaring te nemen, om het doen interest op te brengen of om het te kapitaliseeren».

Het besluit dat de regering de eer heeft aan Uwe Majesteit voor te leggen, is ingegeven geworden door dit voorstel en door de werken van de commissie voor het spaarwezen. Het onderwerpt aan de toelating en aan de contrôle al de kapitalisatieondernemingen die ten minste 300 aangesloten groepeeren of waarvan de verbintenis bij den aanvang meer dan twee jaren bedragen.

Deze bepaling, overgenomen uit het in 1925 voorgelegd wetsvoorstel, wordt op de volgende wijze door de stellers verantwoord:

«Wij hebben echter gemeend dat buiten de toepassing van deze wet moesten vallen de tontines en de spaarpotten, ingericht voor een zeer beperkten tijd en vaak alleen met een gelegenheidsdoel, en eveneens de kleinere maatschappijen zooals er in ons land vele zijn opgericht onder personen, die bijna dagelijks met elkander in betrekking staan door hun ambacht, door het sociaal, het lokaal of

zelfs het gezinsleven, en waarop men moeilijk wetsbepalingen zou kunnen toepassen die vooral bestemd zijn om de contrôle over belangrijke ondernemingen te verzekeren welke zich tot iedereen richten.»

Bovendien mogen de kapitalisatieondernemingen met loterijen in geen enkel geval toegelaten worden. Krachtens de algemeen geldende rechtspraak en artikel 37 der wet van 25 Juni 1930 worden deze ondernemingen als loterijen aangezien (art. 301 en volgende van het Wetboek van Strafrecht).

Toelating.

In navolging van hetgeen werd ingevoerd voor de levensverzekeringondernemingen mogen de kapitalisatieondernemingen slechts dan haar werking aanvangen of voortzetten nadat zij daartoe een voorafgaande machtiging hebben ontvangen, toegekend bij koninklijk besluit en herroepbaar in denzelfden vorm.

Oprichting van de ondernemingen.

Hoofdstuk twee, dat nagenoeg woordelijk overgenomen is uit de wet betreffende de contrôle op de levensverzekeringondernemingen, bepaalt de algemeene regelen toepasselijk op de inrichting van de ondernemingen, die de toelating aanvragen.

Alleen de vennootschappen op aandelen en de coöperatieve vennootschappen kunnen toelating verkrijgen. Deze laatste moeten trouwens gedurende gansch den tijd van hun bestaan een minimum van blijvend kapitaal behouden, en aan hun balansen en rekeningen dezelfde openbaarheid geven als de vennootschappen op aandelen. De verplichting wordt bekrachtigd zooals voor de naamlooze vennootschappen voor de artikelen 176 en 179 van de samengeschaakelde wetten op de handelsvennootschappen.

De vennootschappen op aandelen, die hun zetel in het buitenland hebben, kunnen eveneens de toelating verkrijgen, onder voorbehoud van wederkeerigheid en op voorwaarde dat zij in België een bijhuis oprichten, wat als gevolg de bevoegdheid der Belgische rechtbanken heeft, en dat zij de kapitalen, die zij in België ontvangen, in dit land bewaren.

Beheer der ondernemingen.

Hoofdstuk III betreft het beheer der ondernemingen en bevat twee essentiële bepalingen.

Het schrijft in de eerste plaats voor dat de fondsen, die te rekenen van het van kracht worden van dit besluit verzameld zijn geworden, niet belegd mogen worden dan op de wijze bepaald door de contrôleverordening, die bij koninklijk besluit getroffen zal worden. In de tweede plaats zullen de fondsen en waarden, overeenstemmende met de kapitalisatieverrichtingen, bij bijzonder voorrecht aangewend worden tot vereffening van de kapitalisatiecontracten. Dit voorrecht zal zijn rang innemen onmiddellijk na de andere bijzondere voorrechten op sommige roerende goederen, en artikel 26 der wet van 16 December 1851 zal er dus toepasselijk op zijn.

Op te merken valt dat de bepalingen betreffende de beleggingen slechts van toepassing zullen zijn op de fondsen, die te rekenen van het van kracht worden van dit besluit verzameld zijn geworden, en niet op de kapitalen waarover de ondernemingen reeds het beheer hebben. Die bepalingen uitbreiden tot deze laatste kapitalen welke aanzienlijk zijn, en de ondernemingen verplichten hunne beleggingen om te zetten, zou voorzeker tot een althans tijdelijke economische storing leiden en aldus onrechtstreeks de belangen van de bewaargevers of aangeslotenen schaden.

De ondernemingen, die niet uitsluitend kapitalisatieverrichtingen doen, moeten voor dat slag van verrichtingen een onderscheiden beheer, kas en reken dienst hebben, om zoodoende de uitoefening van het toezicht te vergemakkelijken en aan het publiek toe te laten zich op juiste wijze rekenschap te geven van den financiëleen toestand van de onderneming tot dewelke het zich richt.

De scheiding van het bezit is eveneens noodzakelijk om de rechten van de bewaargevers of van de aangeslotenen te beveiligen door te bepalen op welke elementen van het actief het bijzonder voorrecht, waarover hierboven sprake is, slaat. Zij kan gemakkelijk uitgevoerd worden.

Het ontwerp voorziet bovendien een zekerheidsstelling in dezelfde voorwaarden als voor de verzekeringsmaatschappijen.

Inrichting van de contrôle.

Artikel 13 bevestigt het beginsel van de contrôle der regering.

Het laat aan den Koning de zorg over, de regeling van die contrôle vast te stellen.

De bevoegdheid van de commissie voor private verzekering wordt uitgebreid tot de kapitalisatieondernemingen. Met dit doel wordt het aantal van haar leden verhoogd met drie personen, die bijzonder bevoegd zijn in zake kapitalisatieverrichtingen.

Deze commissie zal haar advies moeten geven over al de kwesties die deze ondernemingen aangehen. Zij zal op geregelde tijden inzage nemen van de balansen en verslagen der gecontroleerde ondernemingen.

Omdat zij haar zending met volle kennis van zaken zou kunnen vervullen, ware et wenschelijk dat zij gemachtigd werd, onder contrôle van den Minister, ter plaatse bij de betrokken ondernemingen de noodige inlichtingen in te winnen.

Overgangsregime en strafbepalingen.

Krachtens het besluit moet elke kapitalisatieonderneming de toelating om haar bedrijvigheid uit te oefenen, aanvragen. Deze ondernemingen geven inderdaad aanleiding tot vele misbruiken en de technische gronden, waarop hun inrichting steunt zijn niet altijd vrij van alle kritiek.

Het is dus noodig te voorzien dat, gedurende een overgangstijdperk, dat zal gaan tot den dag waarop hun aanvraag haar beslag heeft gekregen, de bestaande ondernemingen voorloopig hun bedrijvigheid kunnen voortzetten.

Ten slotte voorziet het besluit sommige maatregelen van openbaarheid en schrijft het, om de bepalingen van de wet te bekrachtigen, strafmaatregelen voor in verhouding met den ernst van de overtredingen.

Het feit dat de ondernemingen, aan de nieuwe wet onderworpen, in hun handelspubliciteit zouden wijzen op de contrôle van den Staat, wordt onder meer door het besluit als een misdrijf strafbaar gesteld.

Deze bepaling werd ingegeven door de Fransche wet van 10 Februari 1931, betreffende de reglementeering van de verzekerings-, kapitalisatie- en spaarondernemingen. De vroegere Fransche wet (wet van 19 December 1907) hield dienaangaande geen enkel verbod in. Maar de ondervinding heeft aangetoond dat kapitalisatieondernemingen, om het publiek aan te trekken en het te bedriegen omtrent hun wezenlijk karakter, in hun publiciteit bijzonder wezen op het toezicht van den Staat, om aldus den schijn te verwekken dat zij Staatswaarborg werkzaam waren.

KONINKLIJK BESLUIT (15 DECEMBER 1934)

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wetten van 31 Juli 1934 en van 7 December 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Vallen onder de toepassing van dit besluit de kapitalisatieondernemingen zonder loterijen, die een

beroep doen op de spaarders en die, in ruil van in eens of op geregelde tijdstippen gedane stortingen, bepaalde verbintenissen aangaan, indien zij ten minste driehonderd aangeslotenen groepeeren of indien hun verbintenissen loopen over meer dan twee jaar.

Hoofdstuk I. — Toelating.

Art. 2. De door dit besluit bedoelde ondernemingen mogen hun bedrijvigheid is het Rijk slechts aanvangen of voortzetten nadat zij daartoe door den Koning zijn gemachtigd.

Art. 3. De toelating wordt afhankelijk gesteld van de volgende voorwaarden :

1° De onderneming moet regelmatig opgericht zijn in den vorm van een vennootschap op aandeelen of van een Belgische cooperatieve vennootschap of, indien het een onderneming geldt die haar zetel in het buitenland heeft, moet zij opgericht zijn in den vorm van een vennootschap op aandeelen en gerechtigd zijn om in haar land van herkomst, de door artikel 1 voorziene verrichtingen te doen;

2° De financieele organisatie en de grondslagen van de verrichtingen moeten de rechten van de aangeslotenen vrijwaren;

3° De voorwaarden der contracten moeten alle speculatieve berekening uitsluiten, waarbij de gelijkwaardigheid van de onderscheidene verbintenissen van de aangeslotenen en van de vennootschap wordt teniet gedaan. Te dien einde worden vermeld in de contracten, reeds bij het afsluiten er van : de juiste bedragen van de stortingen, de afkoopwaarde van de contracten, en het bedrag van de sommen, die, einde termijn, door de vennootschap moeten betaald worden ;

4° De als vergoeding voor kosten van beheer aan de onderneming toegekende sommen moeten uitsluitend voortkomen van voorafnemingen op de opbrengst der beleggingen; die voorafnemingen mogen niet meer bedragen dan het maximum bepaald bij artikel 13 van de voorziene controleverordening;

5° De duur der contracten mag niet meer dan dertig jaar bedragen.

Art. 4. De aanvraag om toelating wordt gericht tot den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg. Daarbij worden gevoegd :

1° De statuten en al de geschikte inlichtingen om van den financieelen toestand der maatschappij te doen blijken;

2° De algemeene voorwaarden van de contracten.

Indien de maatschappelijke zetel niet in België gevestigd is, moet de maatschappij doen blijken dat zij gerechtigd is om als kapitalisatieonderneming op te treden in het land waar zij haar zetel heeft.

Bij die aanvraag is een uiteenzetting gevoegd :

a) Van de grondslagen en methodes aangenomen voor de eventuele berekening van de verbintenissen hetzij van de onderneming, hetzij van de aangeslotenen, wat betreft het vaststellen van de reductie- of afkoopwaarde der contracten, de vaststelling van de reserves en de deelneming in de winst;

b) Van de methodes tot aflossing van de kosten voor eerste instelling en van de beheer- en bedrijfskosten.

Art. 5. De aanvraag om toelating wordt voor advies aan de in artikel 14 van dit besluit voorziene commissie onderworpen.

De lijst van de toegelaten maatschappijen wordt om de drie maanden in het Staatsblad bekendgemaakt.

Art. 6. Geen wijziging aan de voorwaarden voorzien in 2° en in litt. a) en b) van artikel 4 kan van kracht worden tenzij op grond van een koninklijk besluit, in denzelfden vorm en onder dezelfde voorwaarden genomen als het besluit van toelating.

Hoofdstuk II. — Oprichting van de ondernemingen.

Art. 7. Het in geld onderschreven maatschappelijk kapi-

taal van de vennootschappen op aandeelen mag niet minder bedragen dan vijf miljoen frank.

Voor de kapitaalinschrijving en de volstorting der aandeelen wordt niet als werkelijken inbreng beschouwd, de inbreng, bestaande in uitslagen van studiën of bemoeiingen, handelsbetrekkingen, documenten, financieele combinaties, organisatie van kantoren of agentschappen en andere elementen waarvan de waarde praktisch onbepaafbaar is.

Het maatschappelijk fonds van de cooperatieve vennootschappen, in geld onderschreven, mag niet minder bedragen dan twee miljoen frank, waarvan 400.000 frank moeten gestort zijn. Dit maatschappelijk fonds zal, krachtens de statuten, onaangetast blijven tot aan het verstrijken van den termijn of tot aan de vereffening van de vennootschap.

De cooperatieve vennootschappen doen bovendien blijken :

1° Dat door de statuten de jaarlijksche bekendmaking in de bijlagen bij het Staatsblad voorzien wordt van de balans, van de winst- en verliesrekening en van den toestand van het maatschappelijk kapitaal;

2° Dat de statuten een beding bevatten luïdens hetwelk de beheerders hoofdelijk aansprakelijk zijn, zoowel ten opzichte van de vennootschap als ten opzichte van derden, voor alle schade voortvloeiend uit overtredingen van de wet of van de maatschappelijke statuten.

Art. 8. De buitenlandsche ondernemingen, opgericht onder den vorm van vennootschappen op aandeelen, kunnen onder dezelfde voorwaarden als de Belgische ondernemingen, toelating krijgen, om de bij dit besluit bedoelde verrichtingen te doen.

De toelating kan echter geweigerd worden aan die ondernemingen waarvan het land van herkomst geen gelijkwaardige voordeelen toekent aan de Belgische ondernemingen.

Zij zijn er toe verplicht in België een bedrijfszetel in te richten, waar zij woonplaats kiezen.

Zij stellen een gevolmachtigde aan, die voor opdracht heeft ze te vertegenwoordigen zoowel bij de regeering als tegenover private personen, en die zijn woonplaats en zijn verblijfplaats heeft in België.

Zij hebben een afzonderlijk beheer en houden een afzonderlijke boekhouding voor al de in België onderschreven contracten.

De fondsen, die hun worden gestort ter voldoening aan de in België onderschreven contracten, bewaren zij in België en maken zij aldaar rendeerdend.

Hoofdstuk III. — Beheer der ondernemingen.

Art. 9. Na voorafneming van de sommen welke op grond van de contracten aan de onderneming zijn toegekend, worden de door de aangeslotenen, van den dag af van het van kracht worden van dit besluit, gestorte sommen belegd in de voorwaarden te bepalen door de controleverordening.

De met de kapitalisatieverrichtingen overeenstemmende fondsen en waarden worden, bij bijzonder voorrecht, aangewend tot vereffening van die verrichtingen.

Art. 10. De toegelaten ondernemingen die zich niet enkel bezighouden met kapitalisatieverrichtingen moeten, voor deze laatste, een afzonderlijk beheer, een afzonderlijke kas en een afzonderlijke boekhouding hebben.

Art. 11. De kapitalisatieondernemingen moeten zekerheid stellen in de door de controleverordening voorziene voorwaarden.

Die zekerheid wordt, bij bijzonder voorrecht, in de hierna aangegeven orde aangewend :

1° Tot betaling van de fiscale of strafrechtelijke geldboeten en van de in alinea 4 van artikel 18 voorziene kosten van bekendmaking ;

2° Tot vereffening van de kapitalisatieverrichtingen.

Art. 12. Het staat den aangeslotenen vrij te allen tijde de terugbetaling van de door en gestorte sommen te vragen, na aftrek van het in het contract ten voordeele van de maatschappij bedongen bedrag om deze te dekken

voor haar kosten van beheer en voor de vergoeding wegens contractverbreking. Die som mag niet meer bedragen dan het maximum bij ministerieel besluit vastgesteld, op advies van de bij artikel 14 voorziene commissie.

Hoofdstuk IV. — Contrôle.

Art. 13. De door dit besluit bedoelde ondernemingen staan onder contrôle van de regeering. De contrôleverordening wordt bij koninklijk besluit vastgesteld; zij bepaalt inzonderheid de verplichtingen der ondernemingen wat betreft: het plaatsen der fondsen waarvan zij het beheer hebben, het ter inzage geven van de boeken, contracten, comptabiliteitsstukken en andere documenten, de vermeldingen aan te brengen op prospectussen, omzendbrieven, aanplakbrieven, en andere voor het publiek, bestemde schriften, de indiening van het jaarverslag over de verrichtingen.

Art. 14. De bevoegdheid van de commissie voor private verzekering, ingesteld krachtens artikel 22 der wet van 25 Juni 1930 betreffende het toezicht over de levensverzekeringen wordt uitgebreid tot de ondernemingen waarvoor dit besluit geldt.

Aan deze commissie worden drie personen toegevoegd die bijzonder bevoegd zijn op gebied van kapitalisatieverrichtingen.

De aldus aangevulde commissie zal heeten: commissie voor private verzekeringen en voor kapitalisatieondernemingen.

Art. 15. De akten en bescheiden waarvan de bekendmaking voorgeschreven is door dit besluit en door de samengeschiede wetten op de handelsvennootschappen worden bekendgemaakt in een bijzondere verzameling, als bijlage bij het Staatsblad.

Art. 16. De aan dit besluit onderworpen ondernemingen dragen de kosten die uit het toezicht en de contrôle van de regeering voortvloeien, en wel naar de door de contrôleverordening vast te stellen verhouding.

Hoofdstuk V. — Intrekking van de toelating.

Art. 17. Zijn toepasselijk op de aan dit besluit onderworpen ondernemingen de bepalingen van de artikelen 28 tot 32 der wet van 25 Juni 1930.

Hoofdstuk VI. — Strafbepalingen.

Art. 18. Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van 1,000 frank tot 10,000 frank of met één der straffen alleen worden gestraft:

De beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aangestelden van om het even welke onderneming die verrichtingen waarop dit besluit toepasselijk is hebben voorgesteld of afgesloten, of die in verband met die verrichtingen aan publiciteit hebben gedaan, zonder dat die onderneming de in artikel 2 voorziene toelating had bekomen of nadat die toelating niet meer geldig was.

De vonnissen van veroordeeling worden op kosten van de veroordeelden in hun geheel bekendgemaakt in de bijzondere verzameling voorzien in artikel 15, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen. De bekendmaking geschiedt op vordering van het openbaar ministerie.

De opheffing van de misbruikte benaming kan bevolen worden.

Artikel 9 der wet van 31 Mei 1888 is niet van toepassing op de bekendmaking van het vonnis noch op de opheffing van de benaming.

Art. 19. Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van 50 frank tot 3,000 frank, of met één van die beide straffen alleen worden gestraft de makelaars en tusschenpersonen die verbintenissen, zooals voorzien door dit besluit, hebben voorgesteld of doen onderschrijven, voor rekening van niet toegelaten of niet meer toegelaten ondernemingen.

Art. 20. Met de in artikel 19 voorziene straffen worden gestraft de beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aan-

gestelden van de aan dit besluit onderworpen ondernemingen die, in de boekjes, contracten, prospectussen, omzendbrieven, aanplakbrieven of andere voor het publiek bestemde bescheiden, achter hun firma de vermelding «Onderneming beheerd door het koninklijk besluit van 15 December 1934» niet hebben geplaatst, of die, in die titels of bescheiden, gewag hebben gemaakt aan de regeeringscontrôle.

Art. 21. In geval van herhaling binnen vijf jaar na een eerste veroordeeling, kan het maximum van de bij de artikelen 18, 19 en 20 voorziene straffen verdubbeld worden.

Art. 22. Met de geldboete voorzien in artikel 176 van de samengeschiede wetten op de handelsvennootschappen worden gestraft de zaakvoerders van de aan dit besluit onderworpen cooperatieve vennootschappen, die de balans, de winst- en verliesrekening en den toestand van het maatschappelijk kapitaal niet in de bijlagen bij het Staatsblad hebben doen bekendmaken binnen vijftien dagen na de goedkeuring er van. De er op gestelde straffen zijn die lijk opzet werd gepleegd.

Met dezelfde straffen worden gestraft de beheerders, voorzien in artikel 179, indien het misdrijf met een bedriegbestuurders, zaakvoerders of aangestelden van elke onderneming door dit besluit bedoeld, die zich niet gedragen hebben naar de voorschriften van de contrôleverordening betreffende het beleggen van fondsen waarvan de onderneming het beheer heeft.

Art. 23. De valsche verklaringen of bedrieglijke achterhoudingen in de ter voldoening aan de artikelen 4, 6 en 13 overgelegde bescheiden, worden gestraft met de straffen voorzien door de artikelen 196 en 214 van het Wetboek van Strafrecht.

Art. 24. Het eerste boek van het Wetboek van Strafrecht, met inbegrip van hoofdstuk VII, en artikel 85, is toepasselijk op de door de vorige artikelen voorziene misdrijven.

Art. 25. De ondernemingen zijn burgerlijk aansprakelijk voor de tegen hun beheerders, bestuurders, zaakwaarnemers en aangestelden uitgesproken geldstraffen.

Hoofdstuk VII. — Algemeene bepalingen.

Art. 26. De maatschappijen opgericht onder het regime van de in de kolonie geldende wetten vallen slechts onder de toepassing van dit besluit indien zij, in het moederland, verrichtingen doen zooals voorzien in artikel 1.

Art. 27. Onder voorbehoud van de door dit besluit voorziene afwijkingen, vallen de maatschappijen waarvoor dit besluit geldt, onder de toepassing van de bepalingen van titel IX van Boek I van het Wetboek van Koophandel.

Art. 28. Dit besluit wordt van kracht op 1 Januari 1936.

Hoofdstuk VIII. — Overgangsbepalingen.

Art. 29. De ondernemingen, die binnen het Rijk werkzaam zijn, zijn er toe gehouden de in artikel 4 voorziene aanvraag te doen binnen zes maanden, te rekenen van den dag va de bekendmaking van dit besluit.

Zij mogen voorloopig hun bedrijvigheid voortzetten totdat hun aanvraag haar beslag heeft gekregen.

De lijst van die ondernemingen wordt in het Staatsblad bekendgemaakt door de zorg van den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

Art. 30. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 15n December 1934.

Vlaamsche Juristen
Abonneert U op het
RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

UIT DE PERS

Bestrijden en voorkomen der misdadigheid

EEN OPLEIDINGSINSTITUUT VOOR CRIMINOLOGIE

In de Nieuwe Rotterdamsche Courant van 23 dezer, verscheen de hieronder staande uiterst interessante correspondentie uit Washington betreffende het hierboven vermeld onderwerp.

* * *

Het wordt de regeering meer en meer ernst met de bestrijding van Amerika's grootste sociale kwaad: de onevenredig groote misdadigheid. In vele opzichten is de conferentie over het vraagstuk van de misdaad in al haar vormen, deze week hier bijeen, merkwaardig te noemen. Zij werd bijeengeroepen door het departement van Justitie. Jammer genoeg is het schitterende nieuwe gebouw, waarover dit departement beschikt en dat dezer dagen in gebruik werd genomen nog niet geheel in een staat om een dergelijke groote bijeenkomst te herbergen. De deelnemers hadden zich dan kunnen verheugen in de sober gehouden binnenarchitectuur van dit nieuwste van de Washingtonsche regeeringsgebouwen. Als straks ook het paleis van den Hoogen Raad gereed is gekomen, dat naast de Library of Congress verrijst, zal de juridische tak der regeering uitstekend zijn gehuisvest. Thans wordt ook gewerkt aan een reorganisatie van het rechtswezen met name van de rechtspleging, waarop reeds jaren lang is aangedrongen. Deze conferentie zal hiertoe iets kunnen bijdragen. Zij beteekent in de eerste plaats de mobilisatie van de openbare meening voor het groote doel: aan de misdaad, en meer in het bijzonder aan het bendewezen en de corruptie paal en perk te stellen. Een zeer kalm en bezadigd weekblad, de United States News, heeft in zijn laatste nummer niet geschroomd om tegen zijn gewoonte met een sensationele afbeelding op de frontpagina te verschijnen om den aanvang van het euvel onder ieders oog te brengen. Het beeldt een groote nog rookende revolver af en daarnaast een rij kogels. Elke kogel stelt het aantal vermoorden per honderdduizend doden in een bepaald land voor. Voor de Ver. Staten bedraagt dit 10, voor Nederland minder dan 1.

Het moge dan waar zijn dat, zooals onze leermeester in de statistiek ons indertijd voorhield, dergelijke grafische voorstellingen weinig wetenschappelijke waarde hebben; in dit geval spreken ze toch zeker een duidelijke taal. De misdadigers kosten het land jaarlijks een 12 miljard dollars of bijna \$ 100 per hoofd der bevolking! Het departement van Justitie had zeker het volste recht om steun van buitenaf te vragen voor zijn werk. Want in de paar laatste maanden kan het wijzen op een reeks arrestaties en overwinningen die praktische resultaten beteekenen. Juist deze week nog werden talrijke smokkelaars van verdovende middelen gearresteerd. Het departement komt niet met lege handen voor de deelnemers. Maar er blijft veel te doen waarvoor de medewerking van lokale autoriteiten in de staten en lagere politieke eenheden noodzakelijk is. Cummings, de procureur-generaal heeft het vraagstuk ruim opgevat en heeft in de keuze van hen die uitnodigingen voor het congres ontvingen te kennen gegeven, wier medewerking hij verwacht. Zoo zijn dan afgevaardigden uit alle oorden des lands bijeengekomen, in de eerste plaats uit de kringen van politie en balie, maar daarnaast ook vertegenwoordigers van de pers, van de radio en van de bioscoop-ondennemingen, afgevaardigden van kerkelijke en opvoedkundige organisaties en ook hooggeplaatste regeeringspersonen, waaronder verscheidene staatsgouverneurs. Het plan van de conferentie was niet in de eerste plaats een oorlog tegen de misdaad, maar meer om met elkaar

van gedachten te wisselen over de bestrijding en vooral ook de voorkoming van de misdaad. De agenda was als altijd overladen met vele toespraken, waaronder echter zeer belangrijke. De debatten waren wellicht nog belangrijker. officieel waren er geen sectievengaderingen, hoewel er natuurlijk belangrijke persoonlijke contacten zijn verkregen.

Bij de samenvatting der Commings ggeeven, voordat deze zijn sluitingswoord uitsprak verklaande de voorzitter dat hij veel dergelijke bijeenkomsten had bijgevoond, doch dat hij deze wel de belangrijkste en meest geslaagde achtte. President Roosevelt sprak de afgevaardigden op zijn bekende inspireerende wijze toe op den eersten avond en toonde daarbij, zich wederom uitstekend in het onderwerp te hebben ingewerkt. Hij omschreef de taak van het congres als volgt: 1. een steeds betere organisatie in het leven te roepen en te handhaven, waarbij alle instanties van de federale regeering en van de lokale regeeringen die zich met de bestrijding van de misdaad bezighouden zijn aangesloten; 2. het vraagstuk van de misdaad aan de bevolking des lands duidelijk te maken en hun aandacht er op te vestigen, om zoodoende de publieke opinie op te voeden.

De volledige rapportage in de pers en het feit, dat vele van de meer belangrijke redevoeringen door de radio werden uitgezonden hebben dit laatste doel zeker vergemakkelijkt. De behandelde onderwerpen vallen uiteen in vier groepen:

1. het opsporen en berechten van den misdadiger; 2. de aanstelling, opleiding van personeel in dienst der justitie, waarbij ook behoort de zuivering van de rechtbanken en van de politie van oneerlijke elementen, die reeds nu niet meer zoo talrijk zijn als vrooiten; 3. de voorkoming van de misdadigheid, waarbij vele organisaties thans medewerken en ten laatste 4. het verkrijgen van de medewerking van het groote publiek, waaronder allereerst behoort alles wat met de openbaarmaking van feiten omtrent gepleegde misdaden in verband staat.

Roosevelt deed nie tde ginste poging om de ernstige mistoestanden te verbergen, integendeel, hij wierp er het volle licht op. En dan, onder donderend applaus, eindigde Roosevelt met deze bezielende woorden: «Ik heb den steun noodig van iederen man en vrouw en van elk opgroeiend kind in elken staat van de Vereenigde Staten en in iedere county bij wat U en de dienaars der wet trachten te doen».

Daanmede was de eerste zitting beëindigd. En gedurende de volgende dagen is er ernstig werk verricht en werden in levendige debatten ook dikwijls kwesties uit de praktijk aangevoerd. Dat begon al dadelijk bij de belangrijke zitting over de functie van pers, radio en bioscoop bij de bestrijding van de misdaad. Hier toch gold het een speciaal Amerikaansch probleem. Het is bekend dat de kranten aan de misdaad veel plaats inruimen en bij de beschrijving hiervan het venewekken van sensatie veelal voorop staat. En toch, de vertegenwoordigers van de «fourth estate» zooals men de pers hier wel noemt, verdedigden allen in hunne voordrachten de methode. Er kan niet genoeg publiciteit zijn, hoe meer hoe beter; dat zal afschuw bij het publiek wekken, zoo oordeelden zij. Doch dit gevoelen werd uit den aard der zaak niet door allen gedeeld. Een van de aanwezige rechters sprak er bij de debatten zijn ergernis over uit dat men reeds rechtszittingen over de radio heeft uitgezonden, waardoor volgens zijn gevoelen de getuigen en de balie in hun uitingen stenk worden beïnvloed.

De persmensen waren van meening dat het nieuws objectief moest zijn. Het komt toch herhaaldelijk voor dat de verslaggevers allerlei bijzonderheden maar uit hun duim zuigen. En met de vertheerlijkijng van de misdaad moet het ook uit zijn. Zij constateeren verder, dat de rapportage aanmerkelijk was verbeterd de laatste jaren. Paul Bellemey, redacteur van de Cleveland Plain Dealer, vond het zelfs den eersten plicht van de krant om misdaden openbaar te maken, teneinde tot verbetering van de maatschappij te geraken. Van de zijde van de radio werd op

de belangrijke hulp gewezen voor politieopsporingen. De theatens beweesden misdaad te hebben tegengegaan door goede programma's.

Rechter Charles Hoffman uit Cincinnati benaderde het vraagstuk van de misdaad op geheel andere wijze. Hij achtte economische verbeteringen in huisvesting in de eerste plaats noodzakelijk.

J. Edgar Hoover, hoofd van de rechedienst van het Departement van Justitie die de laatste maanden zooveel goed werk heeft verricht bij het opsporen van misdadigersbenden wees er nog eens ten overvloede op, dat corrupte politici van die politie losgemaakt moeten worden. Hij kwam met concrete voorstellen voor den dag: organisatie van een teletype-systeem over het geheele land tot opsporing van misdadigers en een nationale opleidingsschool voor politieambtenaren en rechercheurs en detectives. Hij pleitte niet alleen voor snelle opsporing maar ook voor snelle berechting van den misdadiger, waar aan het nog veelal hapert. Velen toch gaan vrij uit. Terloops vermeldde hij dat men thans ten departemente reeds 4.700.000 vinger-afdrukken heeft.

Een punt waarover de afgevaardigden zich zeer opwonden, was de benoeming of de verkiezing van procureurs (attorneys). Tot goed begrip van de hier opgeworpen kwestie moet men weten dat in Amerika met enkele uitzonderingen het democratisch beginsel zoover is doorgevoerd, dat ook rechterlijke ambtenaren in de staten worden verkozen en niet benoemd zooals in de meeste Europeesche landen het geval is. Het debat kwam voort uit een inleiding van George Bettman, gewezen procureur-generaal van den staat Ohio, waarin deze de verkiezing van rechters verdedigde. Hij drukte zich aldus uit: «Om de rechten aan het volk te ontnemen om de ambtenaren aan wie de handhaving van het recht is toevertrouwd te verkiezen zou een wending van de politiek beteekenen in de laatste honderd jaar in Amerika gevolgd. Er is bijna geen country in ons land waar de schout niet verkozen wordt. Het andere standpunt werd voornamelijk verdedigd door George Z. Meddallie, Geestlig merkte deze op: Ik stel het uitstekende pleidooi van... Bettman zeer op prijs, die opkomt voor een democratisch beginsel dat een stembiljet van een yard lang noodzakelijk maakt... maar een doeltreffend democratisch stelsel vereischt de verkiezing van enkele personen die aan het volk verantwoordelijk zijn, dat dan weet wie het verkiest in plaats van de verkiezing van een lange lijst van onbekende personen. Het debat ging genuïnen tijd door. Hoewel Cummings zeide geen partij te willen kiezen, zeide hij toch, dat in zijn staat Connecticut rechters steeds benoemd worden door den gouverneur en dat het systeem uitstekend werkt.

Wederom kwam men terug op den handel in vuurwapenen. Men zal zich herinneren hoe in de afgelopen Congreszitting wetten tot regeling hiervan warden aangenomen. Revolvers en pistolen bleven echter vrij. Andermaal werd voorgesteld een vergunningssysteem gepaard met den eisch om bewijs van goed gedrag en vingerafdrukken te verschaffen. Naar schatting zijn er een half miljoen revolvers in handen van misdadigers. Ook de inrichting van gevangnissen kwam ter sprake. Zooals altijd was het eenige onmiddellijke resultaat van de conferentie een groot aantal resoluties, die echter tot praktische maatregelen kunnen leiden. In de eerste plaats — en dat is dunkt ons reeds een waarborg dat deze conferentie niet in het vergeteboek zal raken — wenscht men haar in penmanenten vorm te bestendigen. De deelnemers warden daardoor een soort generale staf bij de bestrijding van de misdaad, waarop de procureur-generaal een beroep kan doen. Verder beval men aan de totstandkoming van een opleidingsschool voor criminologen te Washington, veroordeelde men lynchings en andere vervolgingen door niet daartoe bevoegden, de praktijk van de vertheerlijking van den misdadiger door de pers en anderszins, de ondoelmatige toepassing van de waarborgsom om personen uit de gevangenis te houden en de slechte, dikwijls politiek beïnvloede toepassing van het pandonstelsel, het dragen van vuurwapenen

door onverantwoordelijke personen, de praktijken van oneerlijke rechters die in relatie staan met benden. Men beval maatregelen aan die tot meer samenwerking tusschen de staten kunnen leiden bij de rechtsvervolging en opsporing van misdadigers. Hiertoe achtte men een Departement van Justitie voor elken staat gewenscht om binnen den staat tot samenwerking van plaatselijke autoriteiten komen. De staten moeten dan verder uitleveningsverdragen sluiten.

Men roep de medewerking van het groote publiek in in de volgende bewoordingen: «In deze conferentie is duidelijk een ondragelijke verslappung van recht en orde in dit land aan den dag getreden. Het is ondenkbaar dat de natie door zal gaan om moorden, beroovingen en menschenroof straffeloos te blijven aanzien».

De conferentie is ten einde. Het woord is nu aan de praktijk.

Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden

BESTUURSVERGADERING

Deze vergadering werd te Brussel op Vrijdag, 21 December, belegd, en door de afgevaardigden der bijzonderste balies van het Vlaamsche Land bijgewoond.

De Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen had reeds op hare dagorde de bespreking in den Senaat van het Wetsontwerp betreffende de Vervlaamsching van het Gerecht, gebracht, en stemde eene dagorde. (Zie R. W. 23 December 1934, kol. 478).

Senator Lebon, Voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, lichtte den juisten stand toe en gaf kennis van de voorstellen, onder vorm van amendementen door acht leden van de Senaatscommissie gedaan.

Moesten deze voorstellen worden ingewilligd, zouden zij de grondprincipen zelf van de Wet door de Kamer gestemd, vernietigen en wij zouden regelrecht terugkeeren tot de tweetaligheid.

In aansluiting met de dagorde door de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen gestemd, besliste het Bestuur van den Bond onmiddellijk over te gaan tot het inzetten van eene beweging door voortoogen in de pers, volksvergaderingen, en zoo meer.

Het nieuw offensief door onze tegenstrevers op getouw gezet moet beantwoord worden met de uiting van den vastberaden wil van de Vlaamsche Volksgemeenschap, om geen verder tomen aan het princip der eentaligheid te dulden.

Verder werd er beslist ter gelegenheid van de honderdste verjaring van Coremans' geboortedagherdenking, eene vergadering te houden te Antwerpen om Cooremans te vieren. Deze werd voorloopig op 3 Februari aanstaande vastgesteld.